

stałego i dekoracji okolicznościowej, plastyczna w zakresie sztuki warsztatowej oraz fotografia artystyczna (fotografika).

2. Przychody z twórczości lub działalności określonej w ust. 1 podlegają opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń na warunkach określonych w §§ 4 i 7—9.

§ 4. Wynagrodzenia określone w § 2 ust. 2 pkt 1—3 i 5—7 podlegają opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń, jeżeli właściwe usługi wykonywane są osobiście, tj. bez obcej pomocy, przy zachowaniu — co do wynagrodzeń określonych w § 2 ust. 1 pkt 5—7 dalszych warunków wymienionych w §§ 5—9.

§ 5. Wynagrodzenia określone w § 2 ust. 1 pkt 5 podlegają opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń, jeżeli zlecenie dokonania właściwych usług zostało udzielone przez płatnika określonego w § 7 ust. 1.

§ 6. Wynagrodzenia określone w § 2 ust. 1 pkt 6 podlegają opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń, jeżeli przedmiotem umowy zlecenia są usługi wykonywane bez świadczenia rzeczy i bezpośrednio na rzecz przedsiębiorstwa państwowego Państwowa Organizacja Imprez Artystycznych „Artos”, a wykonujący umowę zlecenia nie są podatnikami podatku obrotowego z innego tytułu.

§ 7. 1. Wynagrodzenia określone w § 2 ust. 1 pkt 7 podlegają opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń, jeżeli wypłata wynagrodzenia nastąpiła wyłącznie przez płatników określonych w § 7 ust. 4 rozporządzenia, którymi są:

- 1) władze, urzędy, instytucje i zakłady państwowe;
 - 2) przedsiębiorstwa państwowe i pod zarządem państwowym, spółki prawa cywilnego i handlowego, w których Skarb Państwa, przedsiębiorstwa państwowe albo osoby prawne prawa publicznego posiadają udział wynoszący ponad 50% kapitału zakładowego, przedsiębiorstwa o kapitale mieszanym państwowym i spółdzielczym oraz instytucje kredytowe;
 - 3) instytucje prawa publicznego, organizacje zawodowe, polityczne i społeczne;
 - 4) Centralny Związek Spółdzielczy, centrale spółdzielni, centrale spółdzielczo-państwowe oraz spółdzielnie.
2. Przepisów niniejszego zarządzenia nie stosuje się do twórczości i działalności plastycznej wykonywanej w ramach stosunku służbowego lub umowy o pracę.

§ 8. 1. Wynagrodzenia określone w § 2 podlegają opodatkowaniu w szczególności według następujących wspólnych przepisów o podatku od wynagrodzeń:

- 1) art. 5 ust. 1 pkt 17 — w przedmiocie zwolnienia od podatku kosztów uzyskania wynagrodzeń;
- 2) art. 9 ust. 5 — w przedmiocie przyjęcia za podstawę obliczenia podatku sumy wynagrodzeń otrzymanych od tego samego płatnika w danym miesiącu przy zachowaniu jednak warunku z ust. 2.

2. W przypadku otrzymania od tego samego płatnika w danym miesiącu wynagrodzeń określonych:

- 1) w § 2 ust. 1 pkt 1—5 i ust. 2;
- 2) w § 2 ust. 1 pkt 6;
- 3) w § 2 ust. 1 pkt 7 i art. 4 ust. 2

— sumy wynagrodzeń wymienionych w poszczególnym punkcie podlegają opodatkowaniu według przepisów art. 9 ust. 5 odrębnie.

§ 9. Wynagrodzenia określone w § 2 ust. 1 pkt 7 podlegają opodatkowaniu według przepisów § 8, ponadto zaś stosuje się do nich następujące przepisy:

- 1) art. 4 ust. 2 — w przedmiocie opodatkowania wynagrodzeń z tytułu wykonywania twórczości lub działalności naukowej, oświatowej, artystycznej, literackiej i publicystycznej;
- 2) art. 9 ust. 11 — w przedmiocie niestosowania przepisów art. 9 ust. 7—10 dotyczących:
 - a) opodatkowania ze zwykłą wynagrodzeń otrzymywanych od drugiego i dalszych płatników;
 - b) uprawnień podatnika do wskazania płatnikowi wynagrodzenia, od którego ma być pobierany podatek bez zwyczajki;
 - c) obowiązku płatnika zażądania od podatnika oświadczenia o pobieraniu lub niepobieraniu wynagrodzenia od innych płatników;
 - d) obowiązku podatnika składania płatnikowi oświadczenia o zawarciu nowego stosunku prawnego powodującego otrzymywanie wynagrodzenia;
- 3) art. 11 — w przedmiocie stosowania skali podatkowej właściwej dla wynagrodzeń określonych w pkt 1;
- 4) art. 13 ust. 6 i art. 14 ust. 4 — w przedmiocie niestosowania zniżek lub zwyczajek rodzinnych;
- 5) § 11 rozporządzenia stanowiącego, iż dla działalności artystycznej decydujący jest zawód wykonujący tę działalność osoby fizycznej, a nie wartość artystyczna wykonanego przez nią dzieła;
- 6) § 12 ust. 2 rozporządzenia stanowiącego, że wykonywanie twórczości lub działalności zespołowo oraz zatrudnienie sił kancelaryjnych nie stoi na przeszkodzie uznaniu tej twórczości lub działalności za wykonywaną osobiście.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą:

- 1) co do § 2 ust. 1 pkt 1—6 i ust. 2, § 4 w części dotyczącej § 2 ust. 1 pkt 1—3, 5 i 6, §§ 5 i 6 oraz § 8 w części dotyczącej § 2 ust. 1 pkt 1—6 i ust. 2 — od dnia 12 listopada 1950 r.;
- 2) co do § 2 ust. 1 pkt 7, § 3, § 4 w części dotyczącej § 2 ust. 1 pkt 7, § 7, § 8 w części dotyczącej § 2 ust. 1 pkt 7 oraz § 9 — od dnia 1 czerwca 1951 r.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

650

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 6 czerwca 1951 r.

w sprawie szacowania oraz ustalenia ryczałtów wartości pieniężnej świadczeń w naturze dla celów podatku od wynagrodzeń.

Na podstawie art. 4 ust. 6 i 3 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 41) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wartość całodziennego wyżywienia w postaci posiłków w stanie przyrządzonym, wydawanych pracownikowi, jego współmałżonkowi oraz członkom rodziny

pracownika w rozumieniu art. 13 ustawy o podatku od wynagrodzeń w miejscu pracy bądź w lokalu wskazanym przez pracodawcę do spożycia na miejscu lub zabrania ze sobą — ustala się w wysokości 3 zł 20 gr. Przy wydawaniu tylko obiadów wartość tego posiłku ustala się w wysokości 2 zł, a przy wydawaniu tylko kolacji lub śniadań — w wysokości po 60 gr za każdy posiłek. Jeżeli jednak układy zbiorowe przewidują wyższe ustalenie wartości wyżywienia, przyjmuje się wartość określoną w układzie zbiorowym.

§ 2. Wartość pieniężną bezpłatnego mieszkania służbowego przyjmuje się według ustawowych norm czynszu. W razie udzielenia przez pracodawcę mieszkania służbowego w formie odpłatnej według cen niższych od ustawowych norm czynszu, doliczeniu do wartości pieniężnej podlega różnica pomiędzy ustawową normą czynszu a kwotą faktycznie zapłaconą przez pracownika.

§ 3. Wartość pieniężną światła przyjmuje się według zużycia i obowiązującej w danej miejscowości ceny energii elektrycznej lub gazu. W razie niemożności ustalenia wartości światła w sposób wyżej wskazany, wartość jego przyjmuje się w wysokości 3 zł miesięcznie od jednej izby.

§ 4. Wartość pieniężną opału przyjmuje się w wysokości 8 zł miesięcznie od jednej izby w okresie pełnego roku.

§ 5. 1. Wartość pieniężną 1 tony węgla jak również równowartość 750 m³ gazu odpowiadających 1 tonie węgla jako deputatu branzowego ustala się na 80 zł 40 gr.

2. Ryczałt wartości pieniężnej świadczeń w naturze w postaci węgla jako deputatu branzowego ustala się w ten sposób, że przysługującą rocznie ilość węgla na podstawie przepisów układu zbiorowego pracy, wycenioną na podstawie ust. 1, dzieli się przez ilość okresów wypłaty wynagrodzenia w roku kalendarzowym; iloraz tej sumy stanowi podstawę opodatkowania w poszczególnym okresie wypłaty wynagrodzenia.

§ 6. Wartość pieniężną użytkowania roli przyjmuje się w cenie odpowiadającej 2 kwintalom żyta z jednego hektara ziemi ornej.

§ 7. Świadczenia w naturze nie wymienione w §§ 1—6 szacuje się w sposób następujący:

- 1) jeżeli w stosowanych układach zbiorowych pracy podana jest równowartość pieniężna tych świadczeń — według tej równowartości;
- 2) w innych przypadkach — według cen obowiązujących w dniu wydania świadczenia w sprzedaży spożywcem.

§ 8. W przypadkach wypłacania w pieniądzu równowartości świadczeń w naturze opodatkowaniu podlega cała równowartość pieniężna.

§ 9. Przepisy niniejszego zarządzenia dotyczą świadczeń w naturze wydanych po dniu 31 grudnia 1950 r.

§ 10. Z dniem 1 stycznia 1951 r. tracą moc:

- 1) §§ 1—9 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 lutego 1950 r. w sprawie szacowania wartości pieniężnej świadczeń w naturze, ustalenia ryczałtów wartości pieniężnej niektórych świadczeń w naturze dla celów podatku od wynagrodzeń na rok kalendarzowy 1950 oraz zwolnienia niektórych świadczeń w naturze od podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr A-27, poz. 317);
- 2) §§ 1—6 i 10 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 stycznia 1950 r. w sprawie szacowania wartości pieniężnej świadczeń w naturze oraz ustalania ryczałtów pieniężnych tych świadczeń, wydawanych w granicach norm układu zbiorowego pracy pracownikom zatrudnionym w gospodarstwach rolnych (Monitor Polski Nr A-7, poz. 71).

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

651

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 18 maja 1951 r.

w sprawie wysokości opłat za opiniowanie kalkulacji.

Na podstawie § 5 uchwały Nr 304 Prezydium Rządu z dnia 28 kwietnia 1951 r. w sprawie trybu zatwierdzania cen na artykuły produkcji spółdzielczej (Monitor Polski Nr A-39, poz. 470) zarządza się, co następuje:

§ 1. Władze powołane do zatwierdzania cen na artykuły produkcji spółdzielczej ustalają obowiązek uiszczenia przez zainteresowane jednostki spółdzielcze opłat za opiniowanie kalkulacji cen określonych według zasad niniejszego zarządzenia.

§ 2. Opłaty za opiniowanie cen na artykuły przeznaczone do zbytu w detalicznej sieci obrotu handlowego pobierane będą w wysokości następującej:

- a) przy dostawach na zamówienie określonego odbiorcy opłata od każdego artykułu wynosi 12.—, jeśli jednak zamówienie obejmuje kilka artykułów różniących się jedynie wagą, opakowaniem bądź rozmiarem, opłata od każdego następnego artykułu wynosi 6.—,
- b) przy ustalaniu cen na artykuły produkcji ciągłej obowiązujących w stosunku do wszelkich odbiorców opłata wynosi 30.—.

§ 3. Za opiniowanie kalkulacji cen artykułów przeznaczonych do zaopatrzenia jednostek gospodarki społecznej oraz świadczonych na rzecz tych jednostek usług pobierane będą opłaty stosunkowe w zależności od wartości dostawy lub usługi, a mianowicie:

- a) przy wartości do 15.000 zł opłata wynosi — 4^{0/00},
- b) przy wartości od nadwyżki ponad 15.000 zł do 90.000 zł — 3^{0/00},
- c) przy wartości od nadwyżki ponad 90.000 zł do 150.000 zł — 2^{0/00},
- d) przy wartości od nadwyżki ponad 150.000 zł — 1^{0/00},

z tym, że opłata minimalna nie może być niższa od zł 30.—, opłata zaś maksymalna nie może przekraczać kwoty zł 1.500.—.

§ 4. Za opiniowanie cen za usługi typowe świadczone na rzecz konsumentów pobierane będą opłaty stałe dla cenników obowiązujących w skali wojewódzkiej w kwocie zł 100.—, dla pozostałych zł 50.—.

§ 5. Kwit uiszczenia opłaty załącza się do kalkulacji.